

Arrest

nr. 223 585 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Telly MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op onbepaalde datum het Belgische grondgebied.

1.2. In oktober 2018 bieden verzoeker en mevrouw B.K., met de Poolse nationaliteit, zich aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en uiten hun voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 15 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 231 418 en is hangende.

1.4. Verzoeker dient op 1 maart 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), oftewel als partner in het kader van een duurzame relatie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister op 20 juni 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma en een medewerker van DVZ op 24.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.S.H.]

voornaam: [S.]

geboortedatum: [1987]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2017 in België verblijft. Hij geeft aan dat hij hier samen woont met zijn vriendin. Ze hebben elkaar leren kennen in Holand in een discotheek. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier met zijn vriendin samenwoont. Verder geeft hij aan niet ziek te zijn en geen kinderen te hebben.

Betrokkene bood zich op 9.10.2018 aan bij de gemeente Genk om inlichtingen in te winnen betreffende een aanvraag tot wettelijke samenwoning met de Poolse onderdane [K.B.] [°1976] die legaal in België

verblijft. Tot op heden werd er echter geen verklaring wettelijke samenwoning opgemaakt. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw K. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene bood zich op 9.10.2018 aan bij de gemeente Genk om inlichtingen in te winnen betreffende een aanvraag tot wettelijke samenwoning met de Poolse onderdane [K.B.] [°1976] die legaal in België verblijft. Tot op heden werd er echter geen verklaring wettelijke samenwoning opgemaakt. Betrokkene diende op 1.03.2019 wel een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/2 in functie van een duurzame relatie met zijn partner. Deze aanvraag werd geweigerd op 20.06.2019. Deze beslissing is op 24.06.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat K. B. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als mevrouw K. B. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2019 dat hem betekend werd op 15.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2019 dat hem betekend werd op 15.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 12.03.2019 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van dit bevel bij de RVV. Het ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij zegt enkel dat hij niet kan terugkeren omdat hij hier samenwoont met zijn vriendin.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet ziek te zijn.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het door hem ingeroepen imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM stelt:

[...]

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In

so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." [...]

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus, vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven ", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) [...]

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

Inderdaad woont verzoeker al enige tijd samen met zijn partner in België. Verzoeker en zijn partner wensen samen te blijven wonen in België, doch door de bestreden maatregel is dit danig verstoord.

Eveneens dient benadrukt te worden dat verzoeker en zijn partner zich op 09.10.2018 hebben aangeboden bij de stad Genk om inlichtingen in te winnen betreffende een aanvraag tot wettelijke samenwoning. Dat was lange tijd niet mogelijk omdat ze niet alle vereiste documenten in hun bezit hadden. Net op de dag van zijn vrijheidberoving (namelijk 24.06.2019) hadden verzoekers wél alle documenten in hun bezit, en hadden ze een afspraak geboekt bij het stadhuis van Genk, m.o.o. de aanvraag wettelijke samenwoning. Doch verzoeker werd 's morgens meegenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, naar de politie van Genk en vervolgens naar het gesloten centrum te Merksplas.

In de bestreden beslissing staat eveneens vermeld als volgt:

"Er bestaat een risico op onderduiken:

4 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2019 dat hem betekend werd op 15.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Het dient evenzeer benadrukt te worden dat verzoeker schorsend beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Er zou toch mogen verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte is bij het nemen van de bestreden beslissing. Om deze reden kan verzoeker in België blijven, in afwachting van de beslissing genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15.01.2019."

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met een Poolse vrouw die hier legaal verblijft. Hij stelt in dit land “*al enige tijd*” met haar samen te wonen, maar verduidelijkt dit niet. Hij wijst erop dat hij en zijn partner zich op 9 oktober 2018 hebben aangeboden bij de stad Genk om inlichtingen in te winnen in verband met een wettelijke samenwoning. Hij voert aan dat hij en zijn partner net op de dag van de vrijheidsberoving hiervoor alle vereiste documenten hadden verzameld en een afspraak hadden gemaakt bij de stad Genk.

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden relatie met een Poolse vrouw die legaal in België verblijft en hun intentie om wettelijk te gaan samenwonen. Verweerder wijst erop dat dit gegeven verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Hij stelt vast dat verzoeker en zijn partner op 9 oktober 2018 inlichtingen inwonen bij de gemeente omtrent een wettelijke samenwoning, maar dat er tot op heden nog steeds geen verklaring van wettelijke samenwoning werd opgemaakt. Er werd wel een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet ingediend, maar deze aanvraag werd op 20 juni 2016 geweigerd. In deze beslissing, waarvan verzoeker ook op 24 juni 2019 in kennis werd gesteld, oordeelde verweerder reeds dat de ter staving van een duurzame partnerrelatie voorgelegde stukken enkel kunnen aantonen dat verzoeker en mevrouw B.K. elkaar kennen sinds 2015, maar hieruit niet blijkt dat de contacten verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie. Uit de voorgelegde stukken blijkt volgens verweerder niet wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van verzoeker in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden en of zij elkaars familie en vrienden kennen. Het gegeven dat verzoeker sinds 1 maart 2019 officieel is gedomicilieerd op het adres van mevrouw B.K. volstaat volgens verweerder ook niet om een duurzame partnerrelatie of gezinsleven aan te tonen. In het thans bestreden bevel stelt verweerder nog dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Een terugkeer naar het land van herkomst staat volgens hem daarenboven in geen geval in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Verweerder benadrukt dat zowel verzoeker als zijn mevrouw B.K. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie in België.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere *de facto*-gezinbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto*-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu heeft verzoeker de mogelijkheid gehad het effectief beleefd en duurzaam karakter van zijn relatie met alle volgens hem nuttige gegevens en stukken aan te tonen voor het bestuur in het kader van zijn eerdere aanvraag tot gezinshereniging. Op basis van de voorgelegd stukken oordeelde verweerder dat verzoeker er niet in slaagde dit bewijs te leveren en deze stukken weliswaar toelaten vast te stellen dat verzoeker en mevrouw B.K. officieel op hetzelfde adres verblijven en zij elkaar reeds kennen sinds 2015, maar niet dat er ook sprake is van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Dit standpunt van verweerder is verzoeker gekend en zij uit geen concrete kritiek hierop.

In casu overtuigt verzoeker niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Er is weliswaar sprake van een samenwoning en de betrokkenen hebben voor de gemeente een intentie geuit om wettelijk te gaan samenwonen, dit is niet betwist, maar hiermee toont verzoeker op onvoldoende concrete wijze aan dat er ook sprake is van een standvastige en duurzame partnerrelatie. Er is geen sprake van gezamenlijke kinderen.

Verzoeker licht nog toe dat hij en mevrouw B.K. sinds zij bij de gemeente op 9 oktober 2018 inlichtingen inwonen over een wettelijke samenwoning nog geen verklaring van wettelijke samenwoning hebben kunnen afleggen, omdat zij hiervoor nog niet in het bezit waren van alle vereiste documenten. Hij stelt dat zij net op de dag van de vrijheidsberoving wel beschikten over alle vereiste documenten en een afspraak hadden gemaakt bij de gemeente. Dit betoog beperkt zich evenwel tot loutere beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt voorgelegd.

Zelfs voor zover daarenboven alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat in geen geval sprake is van disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke en/of gezinsbelangen en het algemene belang. Verweerder merkt in dit verband op dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als mevrouw B.K. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie in België.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik beschikte verzoeker over een legaal verblijf in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Gelet op het gegeven dat verzoeker steeds illegaal in België heeft verbleven, moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. Hij betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat het gezinsleven ook elders, zoals in verzoekers herkomstland, kan plaatsvinden. Concrete en onoverkomelijke hinderpalen hiervoor worden niet aangebracht. Verzoeker brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de beweerde gezinsbanden noodzakelijkerwijze zullen worden verbroken of dat deze beslissing het ingeroepen gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en mevrouw B.K. enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.3.2.4. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

Verzoeker betwist nog dat er in zijnen hoofde sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Hiertoe wordt besloten omdat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, waar hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten

van 15 januari 2019, hem betekend op 15 februari 2019. Verweerder stelt in zijn beslissing dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft het gewone schorsings- en annulatieberoep dat verzoeker indiende tegen het bevel van 15 januari 2019 geen schorsende werking, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker overtuigt niet dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn vaststelling van een risico op onderduiken is gekomen. Integendeel blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 24 juni 2019 als volgt: *“Nav aktie sefor wordt aangebeld aan de woonst van betrokkene. Deze neemt evenwel te voet de vlucht doch kan gevat worden door PZ CARMA”*.

Op het eerste zicht blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.5. Het middel komt verder onontvankelijk voor in zoverre de schending wordt ingeroepen van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Elke toelichting ontbreekt namelijk over de wijze waarom verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur zou hebben miskend.

3.3.2.6. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS